

eller mine allernærmeste, der skal have glæde af den store formue, jeg har arbejdet mig til.

Jeg kan forstå på den socialdemokratiske ordfører, fru Anna-Marie Hansen's udmærkede indlæg, at hun sådan set godt kunne se, at det ikke var sådan det helt logiske, sammenhængende system, vi havde, og hatten af for det.

Det får mig så også til at tænke på: Hvorfor var det egentlig, vi fik skattefritagelsen for Litteraturprisen? Jeg ved ikke, om det er en anekdote, men så må nogen jo modsige mig. Jeg har hørt, at det var sådan, at Villy Sørensen gik op til Anker Jørgensen og sagde: Ved I hvad, den modtager jeg altså ikke. Jeg vil simpelt hen ikke modtage den pris og så gå ned og aflevere det meste i skat bagefter. Jeg melder fra. Så sagde Anker Jørgensen: O.k., jeg kan godt se, at så må vi lave en undtagelse dér.

Sådan virker det altså på nogle, og det har også været et svar til fru Elisabeth Arnold. Det er lidt af en fornærmelse på mange måder at få en sådan behandling af et skattesystem for et langt, slidsomt arbejde, og Villy Sørensen har aldrig nærmet sig dem, som nogle herinde betegner som velbjærgede, eller nogle af dem, der virkelig har haft sul på kroppen, og i hvert fald slet ikke dengang han fik prisen.

Det er jo tilfældet mange gange, at det ikke er folk, der har en velfungerende privatøkonomi. De har brugt af deres sparepenge for at få købt forskningsudstyr og for at tage den rejse, der var nødvendig for deres forskning, for at den blev gennemført, og som ingen andre ville finansiere. Det er jo mange gange tilfældet. Det er folk, der ikke har salt til et æg, som man så også lige vil hugge det sidste fra. Men der findes da også velhavende forskere, og det er helt i orden, det er godt, at der også findes den slags.

Jeg synes, som Venstres ordfører sagde meget rammende, at det her smager af jantelov. Det smager af, at vi ikke kan få klemt folk langt nok ned, og det er måske psykologisk noget af det mest farlige i vores samfund. Det skal ikke kun være dem, der kan yde store idrætspræstationer, f.eks. kan vinde EM i fodbold eller en stor bodybuilder eller en meget smart Miss Danmark, der er noget, som kan vinde berømmelse og ære. Der må også godt være lidt til dem, der arbejder lidt mere med hjernen og arbejder lidt mere uselvisk. Det må der gerne være.

Videre vil jeg sige til fru Arnold, der havde en meget flot indledning, som afslutningen så ikke helt levede op til, om det med, at det ikke betyder noget med Nobelprisen: Nu ved jeg ikke,

hvor meget fru Arnold har været rundt på universiteter. Jeg har haft fornøjelsen af at have været rundt, og dér spørger man: Nå, det universitet, du kommer fra, hvor mange Nobelpriser har I egentlig fået? Nå ja, på Odense Universitet er det jo ikke sådan det, vi samler på i øjeblikket.

Det er noget af det første, man bliver spurgt om, også unge kandidater, når man kommer rundt i verden. De er optaget af det. De vil gerne vide, hvor der er nogle, der har gjort noget ypperligt, præsteret noget, for dér vil de måske gerne hen og læse nogle år. Og derfor er det selvfølgelig vigtigt også i den akademiske verden, at vi ikke tager alle former for belønning væk fra folk og sætter alle ned i små sko og store skatteprocenter.

Jeg vil så også sige, at det jo ikke er et forslag, som vi mener kan redde dansk forskning. Det er der ikke nogen af os der har påstået. Der er fra Venstre og De Konservative også andre forslag; vi har f.eks. haft den fornøjelse i en periode at have et 125 pct.s fradrag for forskning, der også skulle sætte noget i gang. Det er da en masse små ting, der skal til.

Det her er en lille brik, og vi giver det ikke udseende af andet, men det er en brik. Vi bør ofre noget. Dermed vil vi kunne gøre noget for dansk forskning. Vi vil gøre noget for, at flere har lyst til at bosætte sig her, for det er, alt andet lige, noget af det, der bliver indregnet sammen med mange andre elementer i en samlet vurdering af: Vil man lægge nogle arbejdsår i det danske? Vil man lægge dem i Skotland? Vil man lægge dem i USA? Dér vurderer man skatteprocenten i al almindelighed, man vurderer så mange ting, og der gælder det om at fremstå som et så spændende land som overhovedet muligt.

Enhedslisten er måske dem, der kunne levere logikken i dag ved at sige: Vi beskatter simpelt hen det hele. Vi skal skære alle hårdt ned. Det må man jo på sin vis tage hatten af for. Selv om jeg er vildt uenig i synspunktet, så er der dog sammenhæng i det. Jeg skal derfor ikke ofre mere på det.

Men det, jeg så vil sige til afslutning, er, at hvis vi skal have en bedre verden, så gælder det om, at vi selv opfører os ordentligt, men det gælder altså også om, at de mennesker, som prøver gennem forskning at bidrage til det, ikke bliver sat ned i anden række som en slags andenklassens mennesker. De skal have nogle belønninger, de skal have motivationer af for-